

Arrest

nr. 58 609 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN DER STEICHEL en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing inzake verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geen nationaliteit te bezitten en van Armeense origine te zijn. De laatste nationaliteit die u bezat, is die van de Sovjet-Unie. U bent in Nor-Hachen, in Armenië, geboren op 25 juli 1962. Vanaf uw geboorte tot 2 augustus 1992 heeft u steeds op het grondgebied van Armenië gewoond. Toen u in 1992 naar Rusland vluchtte, bleef uw domiciliëring staan op uw adres in Armenië. In 1998 heeft u de Russische nationaliteit aangevraagd. Deze is u geweigerd.

Van 1987 tot 1992 werkte u in Armenië als militair. U was gestationeerd in de militaire basis 41095, in Balahovit. Op 8 april 1992 werd er een aanslag gepleegd op de wapenmagazijnen van de militaire basis door de beweging AIM. AIM staat voor de Unie van nationale zelfbepaling en streeft naar vrijheid van Armenië ten opzichte van Rusland en sympathiseert met de Verenigde Staten. Tijdens deze aanval bent u gewond geraakt en opgenomen in een militair hospitaal. De ondercommandant van de militaire

basis, kolonel Mekertsyan, wou de schuld in de schoenen van een onschuldige soldaat schuiven. U heeft de waarheid verteld aan de onderzoeksrechter van het parket. Vervolgens heeft kolonel Mekertsyan u met de dood bedreigd indien u uw verhaal niet zou veranderen. U vertelde alles tegen uw commandant, die daarop een klacht heeft ingediend tegen kolonel Mekertsyan. Rebellen probeerden verschillende keren het stadje waar de gezinnen van de officieren verblijven, te betreden met wagens. Verschillende militairen werden na de aanslag van het AIM op 8 april 1992 vermoord.

Op 2 augustus 1992 vertrok u naar Rusland. Gedurende uw verblijf in Rusland van 2 augustus 1992 tot 3 augustus 2010 verhuisde u vaak opdat u niet door het AIM gevonden zou worden. Op 8 augustus 1992 werd uw gezin in Armenië ondervraagd en geslagen. Uw vrouw heeft vervolgens 2 à 3 weken in het ziekenhuis verbleven, waar ze geopereerd werd. Uw broer werd bedreigd. Uw oudste zoon, Sargiz Saginyan, werd tijdens zijn legerdienst drie dagen geslagen en belandde in het militaire ziekenhuis. Op 3 januari 2007 wilden vier jongemannen u, vanuit uw thuis in Elektrostad, meenemen naar Armenië. U werd toen in uw been gestoken. De politie werd erbij gehaald en u belandde in het ziekenhuis. Ook werd u vaak aangevallen door skinheads en meegenomen door de politie voor drie dagen. De laatste drie jaar heeft u op hetzelfde adres verbleven. U vreest dat het AIM u zal vermoorden. Op 3 augustus 2010 bent u vanuit Rusland naar België vertrokken in een vrachtwagen. Op 6 augustus 2010 bent u in België aangekomen en diende u uw asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U bent in het bezit van een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw militair boekje, de uitslag van uw examen voor het behalen uw rijbewijs, uw rijbewijs en een kopie van een duplicaat van uw huwelijksakte.

B. Motivering

Vooreerst dient op basis van uw verklaringen te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u staatloos bent. Toen u in 1992 Armenië verliet, bleef uw domiciliëring op een adres in Armenië staan (CGVS, p. 4-5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat alle staatsburgers van de voormalige Armeense Socialistische Sovjet Republiek die een permanente verblijfplaats hebben in Armenië op 16 november 1995 beschouwd worden als een Armeens staatsburger, tenzij zij het staatsburgerschap van een ander land bezitten, terwijl u verklaart dit niet te hebben.

Daarenboven verklaarde u dat uw beide zonen respectievelijk in 2004 en 2005 in Armenië hun legerdienst zijn gaan doen aangezien zij daartoe verplicht waren (CGVS p.15). Zulk een verplichting kan echter enkel bestaan indien zij het Armeens staatsburgerschap bezitten. Ook dit is een aanwijzing dat u niet staatloos bent, maar wel degelijk het Armeens staatsburgerschap bezit.

Bijgevolg dient uw asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Armenië.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw reisroute niet aannemelijk heeft kunnen maken. U verklaart dat u met valse documenten naar België heeft gereisd, maar u weet niet met welke documenten en welke gegevens er op deze documenten stonden (CGVS, p. 9-10). Ook heeft u geen afspraken gemaakt met de passeur indien er controle zou zijn. Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kon geven over de identiteitsgegevens in uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou gebracht hebben van de voor u gebruikte identiteitsgegevens. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, niet enkel omtrent uw staatsburgerschap waarvan hierboven reeds werd opgemerkt dat u hierover weinig geloofwaardige verklaringen aflegt, maar ook omtrent een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Voorts blijkt uit uw militair boekje (p.27-28) dat u nog herhaaldelijk in Armenië was, getuige de stempels die er in 1994, 1995 en 1996 door de Armeense autoriteiten in werden aangebracht. Dit strookt niet met uw verklaring dat u sinds 1992 Rusland niet meer zou verlaten hebben (CGVS p.7). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u sindsdien moest ondergedoken leven uit vrees voor uw leven.

U verklaarde voorts omtrent uw vervolgers dat de Unie van Nationale Zelfbepaling (Engels: Union for National Self-Determination, Armeens: AIM) van Paruir Hairikian een groepering is die zich bezighoudt met afpersing, dat Hairikian zelf 15 jaar gevangen zat voor terreur en dat deze groepering

nog steeds zeer machtig is in Armenië (CGVS p.15, 17). Dit strookt echter niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Hieruit blijkt dat Hairikian inderdaad meerdere jaren in de gevangenis doorbracht, echter niet omwille van misdaden maar wel als politiek gevangene ten tijde van de Sovjet-Unie. Verder blijkt uit de informatie dat de Unie van Nationale Zelfbepaling een politieke partij is die oppositie voert tegen de huidige machthebbers, wat evenmin strookt met het beeld dat u er van schetst.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs heeft betreffende de door u verklaarde problemen. Nochtans verklaart u dat zowel u (CGVS, p. 13, 16), als uw echtgenote (CGVS, p.15), als uw oudste zoon (CGVS, p. 16), in het ziekenhuis hebben verbleven naar aanleiding van de door u verklaarde problemen. Echter, het Commissariaat-generaal heeft hieromtrent geen bewijzen ontvangen.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw geboorteakte, de kopie van uw militair boekje, de uitslag van uw examen voor het behalen van uw rijbewijs, uw rijbewijs en de kopie van een duplicaat van uw huwelijksakte bevatten louter informatie over uw identiteit, doch geen informatie betreffende de problemen die u gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van het artikel 1, A van de Conventie van Genève, van het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 1(2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, geen directe werking hebben binnen de Belgische rechtsorde, maar er naar dat artikel verwezen wordt door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004 nr. 133.15).

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en voert aan dat het gebrek aan documentatie zeer aannemelijk is, omdat hij niet kan eisen van degenen die zijn reis naar België geregeld hebben om hem de valse documenten te overhandigen. Hij benadrukt dat hij helemaal niet in de positie was om iets te eisen en laat gelden dat hij moeilijk kon voorzien dat hij valse documenten voor buitenlandse officiële instanties nodig zou hebben.

Wat betreft het vermoeden van de verwerende partij dat verzoeker bewust reisdocumenten achterhoudt voor de Belgische asielinstanties verwijst hij naar de documenten die hij wel heeft neergelegd met name een kopie van zijn geboorteakte, van zijn militair boekje, zijn rijbewijs en een kopie van een duplicaat van zijn huwelijksakte. Hij meent dan ook dat hij wel voldoende officiële documenten kan voorleggen en laat verder gelden dat de omgekeerde redenering van het niet aanbrengen van valse documenten bezwaarlijk kan weerhouden als argumentatie dat de geloofwaardigheid van verzoeker daardoor in twijfel moet worden getrokken. Verzoeker benadrukt dat zijn relaas vele details bevat zoals plaatsnamen, eigennamen, data en dat er geen tegenstrijdigheden zitten in het relaas en dat het één coherent en een logisch geheel vormt en de verwerende partij hieromtrent geen enkele opmerking maakt.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker niet akkoord te gaan met de conclusie van de commissaris-generaal dat volgens de stempels in het militaire boekje blijkt dat verzoeker herhaaldelijk in Armenië was. Verzoeker licht toe dat hij niet altijd in het bezit was van zijn militair boekje en dat de stempels gezet zijn door de militairen oversten die het boekje bij zich hadden. Verzoeker vindt het ook opmerkelijk dat de verschillende Armeense stempels met verschillende data op dezelfde dag gezet zijn en laat gelden dat men hier geenszins uit af kan leiden dat verzoeker op die data in Armenië is geweest. Volgens verzoeker kan men hier enkel uit afleiden dat het boekje zich in Armenië bevond. Wat betreft de Russische stempel licht verzoeker toe dat dit een aanvraag tot originele documenten betreft en hij stelt dat dit het relaas bevestigt van verzoekers vlucht naar Rusland.

Verder verwijst verzoeker naar het verhoorverslag waar de tolk op de vraag van de interviewer tot wanneer verzoeker in het leger heeft gewerkt het volgende antwoordde: *“1 oktober 1980 voor zijn legerdienst. Duurt lang als ik de tijdstippen moet opzoeken.”*

Verzoeker meent dan ook dat hieruit blijkt dat dit document niet voldoende werd onderzocht en dat het niet weerhouden kan worden dat men daaruit concludeert dat de stempels niet overeenkomen met de verklaring van verzoeker en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan die voornoemde verklaring. Verzoeker argumenteert dat het militaire boekje het feitenrelaas van verzoeker juist bevestigt en de Russische stempel wel degelijk toont dat verzoeker uit Armenië gevlucht is.

Verder wijst hij erop dat de authenticiteit van de neergelegde documenten niet wordt betwist en verzoeker benadrukt dat deze documenten het verhaal van verzoeker juist bevestigen. De commissaris-generaal schendt hierdoor de motiveringsplicht, aldus verzoeker.

Verzoeker concludeert dat de commissaris-generaal besluit tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker wordt afgeleid uit het ontbreken van valse documenten en op basis van de toepassing van een regel van nationaliteitstoekenning die met grote waarschijnlijkheid niet toepasselijk is op verzoeker en van een niet voldoende onderzochte militair boekje en een gebrek aan bewijs van medische documenten. Verzoeker voert aan dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid volledig uit de lucht is gegrepen en hij wel voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève, minstens aan de voorwaarden om subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.5. Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift aanvoert dat een regel van nationaliteitstoekenning wordt toegepast die met grote waarschijnlijkheid niet toepasselijk is, wijst de Raad er vooreerst op dat gelet op de stukken die zich in het administratief dossier bevinden er verschillende indicaties zijn dat verzoeker geenszins staatloos is, maar hij het Armeense staatsburgerschap bezit.

Gelet op de verklaringen van verzoeker zoals blijkt uit het verhoorverslag van 27 september 2010 en gelet op de documentatie van de commissaris-generaal aangaande het staatsburgerschap en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet Unie schaaft de Raad zich achter het volgende onderdeel van de motivering:

“Vooreerst dient op basis van uw verklaringen te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u staatloos bent. Toen u in 1992 Armenië verliet, bleef uw domiciliëring op een adres in Armenië staan (CGVS, p. 4-5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat alle staatsburgers van de voormalige Armeense Socialistische Sovjet Republiek die een permanente verblijfplaats hebben in Armenië op 16 november 1995 beschouwd worden als een Armeens staatsburger, tenzij zij het staatsburgerschap van een ander land bezitten, terwijl u verklaart dit niet te hebben. Daarenboven verklaarde u dat uw beide zonen respectievelijk in 2004 en 2005 in Armenië hun legerdienst zijn gaan doen aangezien zij daartoe verplicht waren (CGVS p.15). Zulk een verplichting kan echter enkel bestaan indien zij het Armeens staatsburgerschap bezitten. Ook dit is een aanwijzing dat u niet staatloos bent, maar wel degelijk het Armeens staatsburgerschap bezit.”

Verzoeker betwist niet dat deze indicaties kunnen afgeleid worden uit het administratieve dossier maar stelt louter dat de commissaris-generaal een regel van nationaliteitstoekenning toepast die *“met grote waarschijnlijkheid”* niet toepasselijk is op verzoeker en hij blijft in gebreke om de concrete motieven dienaangaande te weerleggen. De Raad schaaft zich achter de stelling dat de asielaanvraag van verzoeker ten aanzien van Armenië dient beoordeeld te worden daar er verschillende indicaties voorhanden zijn in het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk het Armeens staatsburgerschap bezit.

2.1.6. Wat betreft de kritiek van verzoeker aangaande het motief dat verzoeker zijn reisroute niet aannemelijk heeft gemaakt dient de Raad vooreerst op te merken dat geenszins blijkt uit de bestreden beslissing dat op basis van het niet aanbrengen van valse reisdocumenten wordt geconcludeerd dat zijn geloofwaardigheid in twijfel dient te worden getrokken. De commissaris-generaal oordeelde dat de verklaring van verzoeker dat hij met valse documenten naar België is gereisd zonder weet te hebben om welke documenten het ging en welke gegevens er op deze documenten stonden, ongeloofwaardig is in het licht van de documentatie aangaande de toegang tot het Schengengrondgebied waarover hij beschikt.

De commissaris-generaal baseert zich op de landeninformatie dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit het volgende blijkt: *“Aan de hand van bronnen blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.”* Naast de voormelde informatie van de commissaris-generaal dient eveneens opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens het verhoor van 27 september 2010 niet wist om welke valse documenten het ging, noch enige bijkomende informatie kon verstrekken omtrent de gegevens van deze reisdocumenten die hij zou hebben gebruikt. Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 3 maart 2008, nr. 180.360).

Gelet op de grenscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone waarbij de kans aanzienlijk is dat de reiziger aan een persoonlijke identiteitscontrole wordt onderworpen en gevraagd wordt zijn reisdocumenten te tonen, is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet om welke valse documenten het zou gaan en de smokkelaar die hem vergezelde eveneens geen enkele informatie heeft gegeven over deze documenten.

De Raad meent dan ook dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn reisroute niet te rijmen vallen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en bijgevolg niet geloofwaardig zijn.

Ook de verschoningsgronden die verzoeker naar voor brengt in zijn verzoekschrift, met name dat hij moeilijk kon voorzien dat hij valse documenten nodig zou hebben; dat hij niet in de positie was om eisen te gaan stellen en de stelling van verzoeker dat zijn relaas doorspekt is met details en zijn relaas een coherent geheel vormt, doen eveneens geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat de verklaring van verzoeker aangaande zijn reisroute niet geloofwaardig is, gelet op de informatie van de commissaris-generaal aangaande strenge controles bij binnenkomst van het Schengengrondgebied.

De overige motivering dienaangaande wordt niet betwist en de Raad schaaft zich achter de hierop op voorbouwende conclusie van de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kon geven over de identiteitsgegevens in uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het

ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte zou gebracht hebben van de voor u gebruikte identiteitsgegevens. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden, niet enkel omtrent uw staatsburgerschap waarvan hierboven reeds werd opgemerkt dat u hierover weinig geloofwaardige verklaringen aflegt, maar ook omtrent een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek. Deze vaststelling tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan."

2.1.7. Wat betreft de betwisting aangaande het militaire boekje dat verzoeker heeft neergelegd, merkt de Raad op dat er op het Armeense militaire boekje verschillende stempels terug te vinden zijn die door de Armeense autoriteiten werden aangebracht en die dateren van het jaar 1994, 1995 en 1996. Verzoeker betwist dit niet. Dit strookt evenwel niet met de verklaring van verzoeker dat hij Rusland sinds 1992 niet meer verlaten heeft (verhoorverslag 27 september 2010, pagina 7). De commissaris-generaal stelde terecht vast dat de verklaringen van verzoeker aangaande zijn verblijf in Armenië tegenstrijdig zijn met de verschillende data van de stempels aangebracht door de Armeense autoriteiten.

Het argument van verzoeker dat dit boekje niet altijd in zijn bezit was en dit louter bewijst dat alleen het militaire boekje in Armenië was en niet hijzelf, is een zeer zwakke bewering die verzoeker bovendien a posteriori aanvoert en kan dus geenszins als een valabele verschoningsgrond worden aangenomen. De bewering dat een aantal stempels in Armenië verschillende data bevatten, maar op dezelfde datum gezet werden blijkt niet uit het document en verzoeker legt niet uit op welke basis hij dit beweert.

Op basis van het geciteerde antwoord van de tolk tijdens het gehoor van 27 september 2010 dat het te lang duurt als hij de tijdstippen zou moeten opzoeken, kan geenszins worden afgeleid dat het voormelde document niet voldoende werd onderzocht. Bovendien betwist verzoeker de voormelde tegenstrijdigheid niet, maar poogt hij louter voor te houden dat alleen het boekje in Armenië was en niet hij zelf. Ook het gegeven dat er eveneens een Russische stempel op het militaire boekje terug te vinden is (met vermelding Moskou en 18 juni 2009) doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de stempels op het militaire boekje aangebracht door de Armeense autoriteiten niet in overeenstemming zijn met de verklaringen van verzoeker dat hij vertrokken zou zijn uit Armenië in 1991 en hij sinds 1992 Rusland niet meer heeft verlaten en dus niet teruggekeerd is naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt in dit verband in zijn verzoekschrift dat verschillende Armeense stempels met verschillende data op dezelfde dag gezet zijn. Bij een onderzoek van het militair boekje ter zitting met de hulp van de aanwezige tolk blijkt dat er nog een vierde stempel is geplaatst door de "Armeense Sowjet Republiek" en daterend van 2001 en waarbij de geplaatste handtekening verschilt van de handtekening van de drie stempels van 94, 95 en 96. Verzoeker stelt ter zitting dat dit voor hem onbegrijpelijk is en het waarschijnlijk een illegale stempel betreft. Dit overtuigt de Raad geenszins. Aannemelijk is dat in strijd met de verklaringen van verzoeker bij het CGVS hij inderdaad teruggekeerd is naar Armenië na 1992. Dit tast de geloofwaardigheid aan van het relaas van verzoeker. De Russische stempel bevestigt weliswaar dat verzoeker in juni 2009 in Rusland was, maar niet dat hij naar Rusland gevlucht is in de zin van de vluchtelingenconventie.

De authenticiteit van de overige neergelegde documenten wordt inderdaad niet betwist door de commissaris-generaal, maar verzoeker gaat er aan voorbij deze documenten hoe dan ook niet gelinkt kunnen worden aan de problemen die verzoeker aanhaalt in zijn asielaanvraag. Het betreft identiteitsdocumenten. De commissaris-generaal kan dan ook gevolgd worden waar hij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt aangaande zijn vrees voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. Waar verzoeker aanvoert dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend dient de Raad er op te wijzen dat aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, dit relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend aan verzoeker.

Het enige middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS